

Тудорка.

Та кой му гледа либи ли ме или не! Той е станжалъ като лудъ. Той сѣ съ Асѣня бълнува и сѣнува...

Исакъ.

Пакъ ли?

Тудорка.

Сега по-лошево! Ти го знаешъ, че той, отъ както се е въцарилъ, никакъ не прилича на себе си. Ходи умисленъ и като замаянъ. Сѣ не може да забрави Асѣня, сѣ му е милъ той... Преди малко азъ съ-сълзи на очи му се молихъ да бжде веселъ и спокоинъ, и той бѣше ме послушалъ, но изеднѣжъ се пакъ замисли, въздѣхна силно и ме запита: „Помнишъ ли ти Асѣня, Тудорке?“, и начена, тате, да ми разказва какъ е билъ Асѣнь добъръ, достоинъ царъ, какъ му се е евявалъ ноштя и го гледалъ кротко, кротко... И очитъ на Иванка, тате, станжхъ страшни, страшни... Това не е на добро, тате.

Исакъ.

Така!... (разхожда се малко и като че на себе си говори) Това го предвиждахъ азъ. Иванку не е отъ онѣзи, които съ твърдостъ и мъжество пренасятъ такива силни душевни разтрѣсвания.

Тудорка (сѣда).

Знаешъ ли какво ми дохожда на умъ, тате? Да не би да има въ палатитъ нѣкой отъ нашитъ врагове, та да прави всички тѣйзи бъркотии. Не е възможно така скоро и изеднѣжъ да изчезне Мария, та да не се види вече...

Исакъ (сѣда и той и съмнително клати глава).

Та кой би дързналъ?

Тудорка.

Какъ ти се показва пѣвецътъ, тате?

Исакъ.

Е, пѣвецътъ е за насъ безцѣнъ камъкъ! Само той е